

Lønninger, er Forholdet det, at det for disse Underofficerer vil blive en Tilbagegang at gaa over i disse Stillinger. Er det rimeligt at fastholde en saadan Urimelighed? Jeg synes det ikke.

Den tredie Post, hvor dette Forslag skal raade Bod paa et Forhold, som er en Urimelighed inden for vor Hær, er Officerslønningerne, for saa vidt det gælder Premierløjtnanterne. Nu har man her sagt om disse Løjtnantslønninger, at de vare store; det har man virkelig sagt, at de her foreliggende Lønninger vare store, at det var en Standard, der her var sat, og naar den først var sat, vilde alle Lønningsklasser komme løbende for at naa saa vidt. Ja, mine Herrer, den store Slutningslønning, en Premierløjtnant efter det foreliggende Lovforslag kan faa, er den samme, som en Lokomotivfører under Statsbanedriften kan faa. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer, der for nogle Aar siden vare med til at give Loven om Statsbanedriften — og saa vidt jeg ved, blev den enstemmigt gennemført —, virkelig mene, at naar vi der fastsatte en Slutningsløn for en Lokomotivfører paa 2,100 Kr., var det en Standard, som vilde føre med sig, at alle Lønningsklasser vilde komme løbende og sige: Lad os faa Lokomotivføreren, den er sat saa højt, at vi maa have vore Lønningsforhold indrettede derefter. Nej, det er kun en urimelig Paastand. De Lønninger, der her ere foreslaaede, ere slet ikke store, men det er en Lønningsforbedring, som jeg tror i høj Grad paa kræves, naar man virkelig vil vente at faa Pladserne forsvarelig besatte. For Tiden ere Løjtnantslønningerne mindre end det, en ældre veltjent Underofficer kan naa til. Det er ikke et rigtigt Forhold. Det er saa meget mindre rigtigt, som vi ogsaa ønske, at veltjente Underofficerer skulle gaa over til Løjtnantsstillingerne, for saa vidt de egne sig dertil og ville uddanne sig til at gaa den Vej. I Virkeligheden har det ogsaa vist sig, som jeg nævnedes ved første Behandling, at der er flere Pladser ledige, og vi have desværre Udsigt til, at der kan blive endnu flere Pladser ledige. Nu siger det ærede Medlem for Assens (Berntsen): „Ja, hvad hjælper det, at vi give mere Løn? Hvor skal man tage dem fra; de Pladser ere alligevel ledige.“ Jo, vi faa sikkerlig nok større Tilgang til Korpsen, flere lade sig uddanne dertil; den Erfaring have vi i alt Fald gjort paa andre Omraader.

Men saa siges der, og det var det

ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), der sagde det, at disse Lønninger vare særlig store, fordi vore Løjtnanter jo ikke havde noget at bestille; de havde megen Tid til deres Raadighed og kunde tjene meget privat. Det er ogsaa kun en Paastand, at Løjtnanterne have saa lidt at bestille, at de kunne tjene meget privat. Det forholder sig nemlig slet ikke saaledes, som det ærede Medlem mener, og som han tidligere har sagt, at de kun have noget at bestille hvert tredie Aar, slet ikke! Vilde det ærede Medlem sige det om Kaptajnerne, kunde der være mere Grund dertil, skønt det heller ikke forholder sig helt ud rigtigt der, men med den Tjenesteturnus, som vi have, have Kaptajnerne jo mindre at bestille. Løjtnanternes Arbejdskraft bliver derimod tagen i Brug. For det første kan det nu siges, at de gøre det Arbejde, som Loven kræver af dem, selvfølgelig, men dernæst skal jeg give en Oplysning om, hvorledes deres Arbejdskraft tages i Brug, en Oplysning, som jeg har hentet fra Styrkelisterne paa et Tidspunkt, da vi ingen ledige Numre havde.

Jeg skal da oplyse, at paa det Tidspunkt var der 217 Premierløjtnanter i Fodfolket — det er nemlig Fodfolket, Paastanden er rettet mod, antager jeg, for de øvrige Vaaben have Uddannelse hele Aaret igennem, saa det kan neppe være dem, man har tænkt paa. Heraf vare 75 ansatte ved Batailloner, som havde Rekrutter, og 17 gjorde Tjeneste som Adjutanter ved Regiments- og højere Stabe. Ved de resterende 20 Batailloner, som ikke havde Mandskab til Tjeneste, stod altsaa 125 Premierløjtnanter, som jo altsaa efter denne Paastand ikke skulde have noget at bestille. Men det forholder sig ikke saaledes. Thi af disse 125 var der 20, som vare ansatte som Bataillonsadjutanter, altsaa ved Kontorarbejde væsentligst, der var 5, som fungerede som Kompagnikommandører, 26, som vare udkommanderede som Elever paa Hærens forskellige Skoler, 54, som vare beordrede til Tjeneste ved andre Afdelinger, væsentlig ved Rekrutbatailloner, og 2, som vare alvorlig syge. Tilbage blive 18, og af disse 18 havde 9 faaet Orlov — Tidspunktet var nemlig umiddelbart foran Sommerferien —, og andre 9 vare til anden Tjeneste, som der altid forefalder noget af, som f. Eks. Krigsret, Forhør, Vagtjeneste eller lignende. I Virkeligheden var altsaa hele Styrken beskæftiget. Naar dertil kommer, at det slet ikke er let for